

EXTÉRIA (C-393/22)

Datum rozhodnutí: 14. září 2023

Závěr: *Smlouva o smlouvě budoucí, která se týká budoucího uzavření franšízové smlouvy a stanoví závazek zaplatit smluvní pokutu z důvodu nesplnění této smlouvy o smlouvě budoucí, tedy smluvní závazek, jehož porušení je základem žaloby, nespadá pod pojem „smlouva o „poskytování služeb““. V takovém případě se příslušnost k řízení o žalobě, jejímž základem je tento závazek, určuje podle místa, kde uvedený závazek byl nebo měl být splněn.*

Skutkové okolnosti: Žalobkyně v původním řízení, která poskytuje poradenství ve sféře bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, uzavřela dne 28. června 2018 s žalovanou v původním řízení smlouvu o smlouvě budoucí týkající se budoucího uzavření franšízové smlouvy (dále jen „smlouva o smlouvě budoucí“), která by žalované v původním řízení umožnila provozovat a řídit franšízové pobočky žalobkyně v původním řízení na Slovensku. Tato smlouva o smlouvě budoucí obsahovala kromě povinnosti tuto smlouvu v budoucnosti uzavřít i některé náležitosti této další smlouvy a rovněž povinnost žalované v původním řízení zaplatit zálohovou platbu ve výši 20 400 eur plus daň z přidané hodnoty a smluvní pokutu ve výši této zálohy (dále jen „smluvní pokuta“) pro případ, že povinnost uzavřít uvedenou smlouvu nebude splněna. Uvedená zálohová platba, která sloužila nejen k zjištění uvedeného závazku, ale i k utajení všech informací obsažených v dané smlouvě o smlouvě budoucí a týkajících se franšízového konceptu žalobkyně v původním řízení, měla být zaplacená do deseti dnů od podpisu této smlouvy o smlouvě budoucí. V uvedené smlouvě o smlouvě budoucí byla mimoto zakotvena možnost žalobkyně v původním řízení odstoupit od smlouvy v případě nezaplacení sjednané zálohy žalovanou v původním řízení v uvedeném termínu.

Právní stránka: Spor v původním řízení vede před českými soudy a předkládajícím soudem je český Nejvyšší soud. Ačkoli předmět franšízové smlouvy, která měla být uzavřena v návaznosti na smlouvu o smlouvě budoucí, zcela splňuje obě potřebná kritéria (kritérium existence určité činnosti a kritérium úplaty poskytované jako protiplnění za

určitou činnost), není tomu tak v případě této smlouvy o smlouvě budoucí, jejímž účelem bylo uzavření franšízové smlouvy v budoucnu a utajení informací obsažených v uvedené smlouvě o smlouvě budoucí. Při absenci skutečné činnosti vyvíjené smluvním partnerem mimoto nelze zaplacení smluvní pokuty kvalifikovat jako úplatu. Vzhledem k tomu, že smlouva o smlouvě budoucí nevyžaduje vyvíjení žádné aktivní činnosti ani zaplacení úplaty, závazky plynoucí z této smlouvy o smlouvě budoucí, zejména závazek zaplatit smluvní pokutu, nemohou spadat pod pojem „poskytování služeb“ ve smyslu čl. 7 bodu 1 písm. b) druhé odrážky nařízení Brusel I bis. Konečně je třeba uvést, že ze systematiky čl. 7 bodu 1 nařízení Brusel I bis vyplývá, že unijní normotvůrce přijal rozdílná pravidla pro určení příslušnosti pro smlouvy o prodeji zboží a smlouvy o poskytování služeb na straně jedné a pro jakýkoli jiný druh smluv, který není v uvedeném nařízení zvlášť upraven, na straně druhé. Rozšíření rozsahu působnosti čl. 7 bodu 1 písm. b) druhé odrážky nařízení Brusel I bis tak, aby zahrnoval každou smlouvu o smlouvě budoucí týkající se budoucího uzavření smlouvy o poskytování služeb, by znamenalo obcházení vůle unijního normotvůrce v tomto ohledu a narušilo by užitečný účinek tohoto čl. 7 bodu 1 písm. c) a a).

Související judikatura: rozsudek ze dne 23. dubna 2009, *Falco Privatstiftung a Rabitsch*, C-533/07, EU:C:2009:257, ze dne 14. července 2016, *Granarolo*, C196/15, EU:C:2016:559.

Relevantní právní úprava: článek 7 bod 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

ADDE a další (C-143/22)

Datum rozhodnutí: 21. září 2023

Závěr: *Pokud členský stát znovu zavedl na svých vnitřních hranicích kontroly, může vůči státnímu příslušníkovi třetí země, který se dostavil na povolený hraniční přechod nacházející se na jeho území, kde se takové kontroly provádějí, přijmout rozhodnutí o odepření vstupu, za předpokladu, že se na tohoto státního příslušníka v souvislosti s jeho vyhoštěním použijí společné normy a postupy stanovené v Schengenském hraničním kodexu.*

Skutkové okolnosti: Sdružení ADDE a další napadají v rámci žaloby na zrušení vyhlášky č. 2020-1733 podané ke Conseil d'État (Státní rada, Francie) platnost této vyhlášky mimo jiné z důvodu, že článek L. 332-3 pozměněného zákoníku Ceseda, který z ní vychází, je v rozporu se směrnicí 2008/115, neboť umožňuje přijetí rozhodnutí o odepření vstupu na vnitřních hranicích, na kterých byly znovu zavedeny kontroly. Uvedený soud vysvětluje, že čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice 2008/115 ve spojení s článkem 32 Schengenského hraničního kodexu se nepoužije na situaci státního příslušníka třetí země s neoprávněným pobytem, který byl zadržen v bezprostřední blízkosti vnitřní hranice členského státu, i když tento členský stát v souladu s článkem 25 tohoto kodexu znovu zavedl ochranu na této hranici z důvodu závažné hrozby pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost uvedeného členského státu.

Právní stránka: Z čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115 vyplývá, že vůči každému státnímu příslušníkovi třetí země neoprávněně pobývajícím na území členského státu musí být vydáno, aniž jsou dotčeny výjimky stanovené v odstavcích 2 až 5 tohoto článku a při striktním dodržení požadavků stanovených v článku 5 této směrnice, rozhodnutí o navrácení, které musí mezi třetími zeměmi uvedenými v čl. 3 bodě 3 uvedené směrnice určit zemi, do níž má být vyhoštěn. Kromě toho musí být státnímu příslušníkovi třetí země, vůči kterému bylo vydáno takové rozhodnutí o navrácení, podle článku 7 uvedené směrnice v zásadě poskytnuta určitá lhůta k dobrovolnému opuštění území dotčeného členského státu. Nucené vyhoštění je podle článku 8 této směrnice až krajní možností a uplatní se s výhradou článku 9 této směrnice, který členským státům ukládá, aby vyhoštění v případech, které stanoví, odložily. Nadto z článku 15 směrnice 2008/115 vyplývá, že zajištění neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země může být nařízeno pouze v určitých konkrétních případech. Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 46 svého stanoviska, tento článek však nebrání tomu, aby byl tento státní příslušník v případě, že představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost, zajištěn až do svého vyhoštění, pokud toto zajištění splňuje podmínky stanovené v člancích 15 až 18 této směrnice. Kromě toho směrnice 2008/115 nevylučuje možnost členských států uložit trest odnětí svobody za spáchání jiných trestných činů než těch, které souvisejí se samotným neoprávněným vstupem,

a to i v situaci, kdy řízení o navrácení zahájené podle této směrnice dosud nebylo skončeno. Uvedená směrnice tudíž nebrání zatčení nebo zadržení neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země, jsou-li taková opatření přijata z důvodu, že je tento státní příslušník podezřelý ze spáchání jiného trestného činu než pouze neoprávněného vstupu na území státu, a to zejména trestného činu, který je s to ohrozit veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost dotčeného členského státu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 19. března 2019, *Arib a další*, C-444/17, EU:C:2019:220.

Relevantní právní úprava: nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

Juana (C-164/22)

Datum rozhodnutí 21. září 2023

Závěr: *Právo EU brání výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného členským státem v situaci, kdy je již vyžádaná osoba pravomocně odsouzena v jiném členském státě a odpykává si v něm trest odnětí svobody za trestný čin konstatovaný v odsuzujícím rozsudku, pod podmínkou, že je tato osoba stihána za stejný čin ve vystavujícím členském státě, aniž je třeba za účelem prokázání existence „stejného činu“ zohlednit kvalifikaci dotčených trestných činů podle práva vykonávajícího členského státu.*

Skutkové okolnosti: Vyžádaná osoba, která je španělským státním příslušníkem, byla ve Španělsku vzata do vězení, kde si odpykává trest odnětí svobody v délce jedenácti let a deseti měsíců. Tento trest jí byl uložen za závažný trestný čin podvodu a praní špinavých peněz rozsudkem Vrchního soudu s celostátní působností, Španělsko, ze dne 13. července 2018, který byl částečně zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu, Španělsko, ze dne 4. března 2020. Dne 20. ledna 2020 byla vyžádaná osoba odsouzena i rozsudkem Okresního soudu v Lisabonu, šestnáctý senát Ústředního trestního soudu v Lisabonu, k trestu odnětí svobody v délce šesti let a šesti měsíců za závažný trestný čin podvodu. Následně byl na ni vydán evropský zatýkací rozkaz za účelem výkonu tohoto trestu a byl předán příslušným španělským orgánům.

Právní stránka: Rozsudek se týká uplatnění zásady „ne bis in idem“. Vyžádaná osoba zopakovala v Portugalsku podvodnou činnost, které se dopustila ve Španělsku. I když se tak jedná o činnosti se stejným způsobem provedení, byly nicméně uskutečňovány odlišnými právními osobami, z nichž jedna vykonávala podvodnou činnost ve Španělsku a druhá ji vykonávala v Portugalsku. Předkládající soud mimoto uvádí, že činy spáchané v Portugalsku a ve Španělsku se překrývaly pouze dočasně, neboť v podvodné činnosti bylo v Portugalsku pokračováno po zahájení vyšetřování a ukončení činnosti ve Španělsku. Stejně tak jsou i poškozené osoby odlišné. Jeví se tedy, že podvodné činnosti prováděné ve Španělsku a v Portugalsku nebyly vzájemně neoddelitelně spjaty. Předkládající soud kromě toho upřesňuje, že španělský rozsudek se týká podvodné činnosti prováděné ve Španělsku na újmu osob s bydlištěm v tomto členském státě, zatímco portugalský rozsudek se týká podvodné činnosti prováděné v Portugalsku na újmu osob s bydlištěm v posledně uvedeném členském státě. Za těchto podmínek a s výhradou ověření předkládajícím soudem se jeví, že činy, jichž se týká španělský a portugalský rozsudek, nejsou totožné. Okolnost uplatněná předkládajícím soudem, že trestné činy spáchané ve Španělsku a trestné činy spáchané v Portugalsku musí být podle španělského práva kvalifikovány jako „pokračující trestný čin“, nemůže tento závěr zpochybnit, jelikož čl. 3 bod 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 vyžaduje posouzení skutkových okolností na základě objektivních skutečností, které je nezávislé na jejich právní kvalifikaci ve vnitrostátním právu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 30. června 2022, *Valstybės sienos apsaugos tarnyba a další*, C-72/22 PPU, EU:C:2022:505, ze dne 19. ledna 2023, *Unilever Italia Mkt. Operations*, C-680/20, EU:C:2023:33.

Relevantní právní úprava: článek 3 bod 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

LACD (C-133/22)

Datum rozhodnutí: 28. září 2023

Závěr: Pojem „obchodní záruka“ zahrnuje jako „jakoukoli jinou okolnost uvedenou v záručním listě, která se netýká splnění zákonných podmínek, nebo v příslušné reklamě dostupné v době uzavření smlouvy nebo před jejím uzavřením“ závazek převzatý poskytovatelem záruky vůči

dotyčnému spotřebiteli a týkající se takových okolností spočívajících v osobě tohoto spotřebitele, jako je jeho spokojenost se zakoupeným zbožím závislejší na jeho libovůli, aniž by existence těchto okolností musela být za účelem uplatnění této obchodní záruky objektivně ověřena.

Skutkové okolnosti: Společnost LACD distribuuje prostřednictvím maloobchodních prodejců a internetových obchodníků sportovní a fitness výrobky značky LACD. Minimálně do roku 2013 připevňovala na svá trička visačky („Hang-Tags“), na nichž byl uveden následující text (dále jen „prohlášení společnosti LACD“): „Záruka LACD: Na každý výrobek LACD se vztahuje naše doživotní záruka. Pokud nejste s některým z našich výrobků zcela spokojeni, vraťte jej zpět prodejci, u kterého jste jej zakoupili. Můžete jej rovněž vrátit přímo společnosti ‚LACD‘, avšak nezapomeňte uvést, kde a kdy jste výrobek zakoupili.“ V srpnu 2018 společnost BB Sport, která prodává sportovní a fitness zboží, zakoupila na internetu prostřednictvím „fiktivní“ zákaznice (Testkäuferin) dvě trička značky LACD, na kterých byla připevněna visačka s prohlášením společnosti LACD. Společnost BB Sport měla za to, že údaje uváděné na těchto visačkách nesplňují zákonné požadavky kladené na prohlášení o záruce ve smyslu § 443 a § 479 občanského zákoníku.

Právní stránka: Jak vyplývá zejména z čl. 6 odst. 1 písm. m) směrnice 2011/83, sdělení informací týkajících se „obchodní záruky“ patří k povinnostem vyplývajícím z této směrnice, jejichž cílem je zajistit informování dotyčného spotřebitele před uzavřením smlouvy. Tento článek 6 tedy ukládá každému obchodníkovi povinnost poskytnout tomuto spotřebiteli jasným a srozumitelným způsobem dříve, než je spotřebitel vázán smlouvou uzavřenou na dálku nebo smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory či odpovídající smluvní nabídkou informace o případné existenci obchodních záruk a s nimi souvisejících podmínkách. Výklad čl. 2 bodu 14 směrnice 2011/83, podle něhož pojem „obchodní záruka“ zahrnuje závazek obchodníka týkající se „spokojenosti dotyčného spotřebitele se zakoupeným výrobkem“, je přitom v souladu s cílem sledovaným touto směrnicí, kterým je zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele prostřednictvím zaručení informovanosti a bezpečnosti spotřebitelů při transakcích s obchodníky, který je zakotven v článku 1 uvedené směrnice ve spojení s jejími body 4, 5 a 7 odůvodnění. Tento výklad totiž tomuto spotřebiteli umožňuje na straně jedné seznámit se se závazkem tohoto obchodníka a být

předem lépe informován o podmínkách smlouvy, kterou hodlá uzavřít, aby se mohl informovaně rozhodnout, zda takovouto smlouvu uzavře či neuzavře, a na straně druhé získat od uvedeného obchodníka vrácení kupní ceny prostřednictvím prostého prohlášení o nespokojenosti, čímž se zvyšuje úroveň jeho ochrany vůči uvedenému obchodníkovi. Kromě toho je závazek obchodníka, že v případě nespokojenosti dotyčného spotřebitele vezme zakoupené zboží zpět, výrazem svobody podnikání tohoto obchodníka, zakotvené v článku 16 Listiny základních práv Evropské unie, která musí být při výkladu směrnice 2011/83 rovněž respektována vzhledem k cíli uvedenému v bodě 4 odůvodnění této směrnice, kterým je zajistit spravedlivou rovnováhu mezi vysokou úrovní ochrany spotřebitele a konkurenceschopností podniků.

Související judikatura: rozsudek ze dne 5. května 2022, *Victorinox*, C-179/21, EU:C:2022:353.

Relevantní právní úprava: článek 2 bod 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů.

A.T.U. Auto-Teile-Unger a Carglass (C-296/22)

Datum rozhodnutí: 5. října 2023

Závěr: *Právo EU brání tomu, aby výrobce automobilů podmínil přístup samostatných provozovatelů k informacím o opravách a údržbě vozidla, jakož i k informacím palubního diagnostického systému, včetně přístupu k zapisování do těchto informací, jinými podmínkami, než jsou ty, které stanoví nařízení o schvalování motorových vozidel.*

Skutkové okolnosti: Společnosti ATU a Carglass jsou samostatnými provozovateli ve smyslu čl. 3 bodu 45 nařízení 2018/858, jejichž činnost zahrnuje provádění diagnostiky vozidel. Společnost FCA jakožto výrobce ve smyslu čl. 3 bodu 40 tohoto nařízení vybavuje svá vozidla systémem, který se nazývá „Secure Gateway“. K tomu, aby mohli provádět zápis, mazat chybové kódy, provádět kalibraci a aktivovat součásti těchto vozidel, musí jak nezávislé opravy, tak autorizované opravy splňovat požadavky stanovené společností FCA, jako je předchozí registrace u této společnosti, identifikace prostřednictvím osobních údajů o připojení na serveru určeném společností FCA, zakoupení placeného předplatného za používání standardních diagnostických přístrojů a připojení se k tomuto serveru prostřednictvím internetu. Vzhledem

k tomu, že společnosti ATU a Carglass měly za to, že jednostranné vyžadování splnění těchto požadavků ze strany společnosti FCA představuje porušení povinností, které pro FCA vyplývají z čl. 61 odst. 1 a 4 nařízení 2018/858 ve spojení s přílohou X bodem 2.9 tohoto nařízení, podaly společnosti ATU a Carglass soudní žalobu.

Právní stránka: Povinnost výrobců automobilů poskytnout neomezený, standardizovaný a nediskriminační přístup k informacím palubního diagnostického systému, jakož i k informacím o opravách a údržbě vozidla, stanovená v čl. 61 odst. 1 nařízení 2018/858, zahrnuje povinnost umožnit samostatným provozovatelům nakládat s takovými informacemi a využívat je, aniž by se na ně vztahovaly jiné podmínky, než jsou ty, které stanoví toto nařízení. Tento výklad je potvrzen cílem umožnit účinnou hospodářskou soutěž na trhu služeb spočívajících v poskytování informací o opravách a údržbě vozidla tak, aby trh nezávislých opraven a údržby vozidel jako celek mohl soutěžit s autorizovanými obchodními zástupci. A konečně je tento výklad podpořen i historií vzniku čl. 61 odst. 1 nařízení 2018/858. Zatímco předchozí právní úprava – která rozlišovala mezi přístupem k informacím o opravách a údržbě vozidla na jedné straně a formátem, v němž měl být tento přístup poskytnut, na straně druhé – vylučovala omezení pouze v souvislosti s obsahem těchto informací, tento čl. 61 odst. 1 ukládá výrobci povinnost poskytnout nejen neomezený přístup k informacím uvedeným v tomto ustanovení, ale i povinnost poskytnout tyto informace „snadno dostupným“ způsobem.

Související judikatura: rozsudek ze dne 19. září 2019, *Gesamtverband Autoteile-Handel*, C-527/18, EU:C:2019:762.

Relevantní právní úprava: článek 61 odst. 1 a 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/858 o schvalování motorových vozidel a jejich přípojných vozidel, jakož i systémů, konstrukčních částí a samostatných technických celků určených pro tato vozidla a o dozoru nad trhem s nimi.

Brink's Cash Solutions (C-496/22)

Datum rozhodnutí: 5. října 2023

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě, která zaměstnavateli neukládá povinnost individuálního projednání se zaměstnanci, kterých se týká záměr hromadného propouštění, pokud tito zaměstnanci nejmenovali zástupce zaměstnanců,*

a která uvedeným zaměstnancům neukládá povinnost takové jmenování učinit, a to za podmínky, že tato právní úprava umožňuje za okolností nezávislých na vůli týchž zaměstnanců zaručit plný účinek těchto ustanovení směrnice 98/59.

Skutkové okolnosti: Dne 14. srpna 2014 uzavřel žalobce v původním řízení pracovní smlouvu se žalovanou v původním řízení jakožto zaměstnanec přepravy hotovosti. V souvislosti s pandemií způsobenou koronavirem SARS-CoV-2 a vyhlášením nouzového stavu v Rumunsku v období od 16. března do 15. května 2020 zaznamenala žalovaná ve věci v původním řízení značný pokles obchodních aktivit na vnitrostátní úrovni, což se promítlo do jejich zisků. V této zvláštní situaci se rozhodla restrukturalizovat svůj podnik a zahájila hromadné propouštění s cílem zrušit 128 pracovních míst na vnitrostátní úrovni. Ve dnech 12., 13. a 15. května 2020 oznámila dotčeným orgánům, a sice územnímu úřadu práce města Bukurešti, Rumunsko, inspektorátu práce, Rumunsko a územnímu inspektorátu práce města Bukurešti, Rumunsko, svůj záměr zahájit toto propouštění. V tomto oznámení bylo výslovně uvedeno, že k propouštění dotčených zaměstnanců dojde v období od 19. května do 2. července 2020. Vzhledem k tomu, že funkční období dříve jmenovaných zástupců zaměstnanců skončilo dne 23. dubna 2020, aniž byli zvoleni noví zástupci, uvedené oznámení nebylo těmto zástupcům předáno. Totéž oznámení nebylo sděleno ani individuálně každému zaměstnanci, kterého se uvedené propouštění týkalo.

Právní stránka: Na předkládajícím soudu bude, aby posoudil, zda jsou vnitrostátní ustanovení dotčená v původním řízení v tomto ohledu dostatečná. V projednávané věci bude muset konkrétně zkoumat, zda lze ustanovení rumunského práva upravující jmenování zástupců zaměstnanců a omezující délku jejich funkčního období na dva roky

vykládat v tom smyslu, že zaručují plný účinek ustanovení článků 2 a 3 směrnice 98/59, pokud v praxi není možné z důvodů, které nejsou na straně zaměstnanců, jmenovat nové zástupce. V této souvislosti není relevantní článek 6 směrnice 98/59, podle něhož členské státy musí zajistit, aby zástupci zaměstnanců nebo zaměstnanci mohli využít správní nebo soudní řízení k zajištění dodržování povinností stanovených touto směrnicí. Tento článek 6 totiž neukládá členským státům povinnost přijmout určité opatření pro případ porušení povinností stanovených směrnicí 98/59, ale ponechává jim svobodu zvolit různá řešení vhodná k uskutečnění cíle sledovaného toutéž směrnicí v závislosti na různých situacích, které mohou nastat, přičemž je třeba upřesnit, že tato opatření však musí zajistit skutečnou a účinnou soudní ochranu podle článku 47 Listiny a mít skutečný odrazující účinek. Naproti tomu, pokud předkládající soud dospěje k závěru, že vnitrostátní právní úpravu dotčenou ve věci v původním řízení nelze vykládat v souladu se směrnicí 98/59, a s ohledem na skutečnost, že spor ve věci v původním řízení je veden výlučně mezi jednotlivci, bude na tomto soudu, aby případně zohlednil judikaturu Soudního dvora, která umožňuje, aby účastník řízení poškozený neslučitelností vnitrostátního práva s unijním právem dosáhl náhrady utrpěné újmy od členského státu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 7. srpna 2018, *Smith*, C-122/17, EU:C:2018:631, ze dne 17. března 2021, *Consulmarketing*, C-652/19, EU:C:2021:208.

Relevantní právní úprava: článek 1 odst. 1 první pododstavec písm. b), čl. 2 odst. 3 a článek 6 směrnice Rady 98/59/ES o sbližování právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění.

Zpracoval: Jan Tlamycha